

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. II. 30.561/2006/9. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Nagy Péter ügyvéd (Dunaújváros, Vasmű tér 1.) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, a DECIMA Felszámoló **I. rendű alperes** (Miskolc, Görgey u. 14.) által képviselt I.rendű alperes neve „Fa” (I. r. alperes címe) I. rendű, valamint a Lichy & Lichy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Lichy József ügyvéd, Miskolc, Városház tér 20.) által képviselt II.rendű alperes neve (II. r. alperes címe) II. rendű, III.rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III. rendű és IV.rendű alperes neve (IV. rendű alperes címe) IV. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 6. G. 40 171/2004/58. számú ítélete ellen a II-IV. rendű alperes által 60. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, mellőzi a II. rendű alperes kötelezését 140 700 (Egyszáznegyvenezer-hétszáz) forint és járulékai megfizetésére; mellőzi a III. rendű alperes kötelezését ingók kiadására, 111 000 (Egyszáztizenegyezer) forint és járulékai, valamint perköltség megfizetésére; a II. rendű alperes által fizetendő perköltség összegét 590 000 (Ötszázkilencvenezer) forintra, a IV. rendű alperes által fizetendő perköltség összegét 80 000 (Nyolcvanezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a III. rendű alperesnek 16 000 (Tizenhatezer) forint együttes első-és másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 160 000 (Egyszázhatvanezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Kötelezi a IV. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 16 000 (Tizenhatezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt fellebbezési illetékből a felperes 21 400 (Huszonegyezer-négyszáz) forintot, a II. rendű alperes 270 000 (Kettőszázhetvenezer) forintot, a IV. rendű alperes 39 000 (Harminckilencezer) forintot köteles az államnak külön felhívásra megtéríteni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. rendű alperest a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság Cg. 05-09-0002766 cégjegyzékszám alatt vette nyilvántartásba. Tagjai a II. és IV. rendű alperesek. A III. rendű alperest a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság Cg. 05-09-008645 cégjegyzékszám alatt vette nyilvántartásba, tagjai a II. rendű alperes és tag neve. E cég ügyvezetője II. rendű alperes neve. A felperes az I. rendű alperes hitelezője.

Az I. rendű alperes 1999. évi gazdálkodása során teljes mértékben elveszítette saját tőkéjét, a módosított társasági törvény szerinti tőkeemelést nem hajtotta végre. Hitelképtelenné vált, ennek ellenére 2000. május 12-én megvásárolta a HBV 829 forgalmi rendszámú Volvo S-40-es típusú személygépkocsi 5 780 000 Ft vételárért. Ebből 1 600 000 Ft-ot egy Audi személygépkocsi beszámításával egyenlített ki, míg a hiányzó összeg pénzügyi fedezetét akként biztosította, hogy a II. rendű alperes három alkalommal, összesen 4 500 000 Ft, míg a IV. rendű alperes 650 000 Ft tagi kölcsönt nyújtott az I. rendű alperes. részére.

A felperes 2000. november 7-én felszámolási eljárás lefolytatása iránti kérelmet terjesztett elő a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróságon az I. rendű alperessel szemben, kérve a **I. rendű alperes** fizetéseképtelenségének megállapítását és a felszámolási eljárás elrendelését. A kérelemről az I. rendű alperes 2000. november 22-én értesült.

A I. rendű alperes neve 2000. december 4-én taggyűlést tartott a kialakult helyzet rendezése tárgyában. A tagok megállapították, hogy a felperes új tulajdonosai nem toleránsak a tartozásukkal szemben, bármikor felszámolást indíthatnak a cég ellen, ezért akként határoztak, hogy a cég tulajdonosai számoljanak el még 2000-ben a tagi kölcsönökkel, az alkalmazottakat számoltassák le, ugyanakkor rögzítették, hogy a **felperes** felé való tartozásukat nem hajlandóak elismerni.

2000. december 15-én a IV. rendű alperes részére a cég 650 000 Ft tagi kölcsönt visszafizetett, 2000. december 18-án a II. rendű alperes felé fennálló tartozása rendezéseként a tulajdonában lévő Volvo gépkocsit értékesítette II. rendű alperes neve részére és a vételárat a tagi kölcsöntartozásba tudta be 4 129 000 Ft értékben, majd 2000. december 22-én 371 000 Ft-ot fizetett vissza a II. rendű alperes részére.

2000. december 15. és december 18. között az I. rendű alperes tulajdonosai, mint selejtezésben résztvevők az 1/2000-6/2000. szám alatt selejtezési jegyzőkönyvet vettek fel, e szerint az I. rendű alperes tulajdonában álló ingó vagyontárgyakat selejtezési ok feltüntetése nélkül lesejtezték, majd 2000. december 22-én egy villanymotort, egy mikrohullámú sütőt, egy takarítógépet, nyomtatót, írógépet, másológépet, köszörűgépet,

állandó fűrógépet, CD ROM-ot, levegős fűrógépet, hegesztő trafót, esztergagépet, irodabútort, 3 db konténert, 386-os számítógépet és egy gázégőt 158 000 Ft ellenében értékesítettek a II. rendű alperes részére, aki ezt az összeget kiegyenlítette. Ezen ingóságok forgalmi értéke a szerződés megkötésekor 354 000 Ft volt.

Az I. rendű alperes 2000. december 22-én a leselejtezett ingóságok közül az XBI-682 forgalmi rendszámú utánfutót, egy Nokia-telefont, 3 ajtós szekrényt, Windows-98 programot, Pentium 366-os számítógépet, displayt, mobiltelefont, PCC 019 forgalmi rendszámú tehergépkocsit 213 000 Ft-ért értékesített a III. rendű alperes részére, aki a vételárat megfizette. E vagyontárgyak forgalmi értéke a szerződés megkötésekor 228 000 Ft volt. Az ingóságok közül az utánfutó, a három ajtós szekrény, a Windows-98-as program, a Pentium 366-os számítógép, a display a III. rendű alperes birtokában van, a többi időközben értékesítette.

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2001. február 1-én kelt Fpk. 05-2000-000674/6. sorszámu végzésével az I. rendű alperes fizetéseképtelenségét megállapította, ellene a felszámolási eljárást megindította. A gazdálkodó szervezet fellebbezése folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság, mint másodfokú bíróság Fpk. VI. 31 814/2001/2. számú, 2003. szeptember 15-én kelt végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Az I. rendű alperessel szembeni felszámolási eljárás kezdő időpontja így 2003. szeptember 15., e tény közzétételének időpontja 2003. október 30.

A felperes többször módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az I. rendű alperes által a II. és IV. rendű alperes részére az általuk nyújtott tagi kölcsön visszafizetéséről szóló nyilatkozat a Ptk. 199. §-a, illetve 200. §-a (2) bekezdése alapján mint jó erkölcsbe ütköző nyilatkozat semmis, tekintettel arra, hogy amikor az I. rendű alperes tulajdonosai az általuk nyújtott tagi kölcsön visszafizetéséről döntöttek, tisztában voltak a cég anyagi helyzetével, azzal, hogy a tagi kölcsönök visszafizetésekor a **I. rendű alperes** más hitelezőinek kielégítését lehetetlenné teszik. Kérte emiatt az eredeti állapot helyreállításaként a II. rendű alperest 4 500 000 Ft, ennek kamatai, a IV. rendű alperest 650 000 Ft és ennek kamatai I. rendű alperes részére történő megfizetésére kötelezni. Kérte annak megállapítását, hogy ugyanezen a jogcímen a selejtezési jegyzőkönyvek semmisek. A leselejtezett ingóságok eladásáról az I. rendű alperes és a II. rendű alperes között megkötött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte a szolgáltatás és ellenszolgáltatás közötti feltűnően nagy értékkülönbségre hivatkozva, s ennek következtében a II. rendű alperes kötelezését értékkülönbözlet címén 209 000 Ft és járuléka megfizetésére. Az I. és III. rendű alperes által a leselejtezett ingóságok adásvételére kötött szerződés hatálytalanságának megállapítását kérte, hivatkozva arra, hogy e szerződéssel az I. rendű alperes hitelezőinek kielégítési alapját vonták el rosszhiszeműen. A III. rendű alperes által megvásárolt és még meglévő ingóságokkal kapcsolatban igényelte, hogy a III. rendű alperes tűrje ezen vagyontárgyak felszámolási vagyonszerűen történő számbavételét, míg a nála már meg nem lévő eszközök szakértő által megállapított ellenértékét fizesse meg az I. rendű alperes részére. Eredeti keresetében a leselejtezett ingóságok adásvételére kötött szerződések érvénytelenségének megállapítását a Cstv. 40. §-ára hivatkozva is kérte.

Az I. rendű alperes a kereset teljesítését nem ellenezte.

A II-IV. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték, arra hivatkozva, hogy a tagi kölcsön visszafizetésekor erről a cég tulajdonosai jogszerűen rendelkeztek, mert **az I. rendű alperessel** szemben felszámolási eljárás nem volt folyamatban. A leselejtezett ingóságok eladása reális piaci értéken történt, és mivel felszámolási eljárás az I. rendű alperessel szemben nem volt folyamatban, a felszámolási vagyont sem csökkentették a cég által már nem használt ingóságok eladásával. Hivatkoztak arra, hogy a Cstv. 40. §-ára alapozott kereset előterjesztésével a felperes elkésett.

Az elsőfokú bíróság 7/I. sorszámú végzésével a felperes Cstv. 40. §-ára alapozott kereseti kérelmének tárgyalását elkülönítette és e vonatkozásban a pert megszüntette, tekintettel arra, hogy a felperes keresetét e címen határidőn túl nyújtotta be. Ítéletében megállapította, hogy az I. és II. rendű, valamint az I. és IV. rendű alperes között a tagi kölcsön visszafizetésére vonatkozó megállapodás annak jó erkölcsbe ütköző volta miatt semmis, s kötelezte a II. rendű alperest 4 500 000 Ft, annak járulékai, míg a IV. rendű alperest 650 000 Ft és annak járulékai megfizetésére. Az I. és II. rendű alperes között létrejött adásvételi szerződést „az ítélet hozataláig érvényessé nyilvánította, egyben megállapította ezt követően annak érvénytelenségét”. Kötelezte a II. rendű alperest az I. rendű alperes javára 140 700 Ft és kamatai megfizetésére. Megállapította, hogy az I. és III. rendű alperes közötti adásvételi szerződés az I. rendű alperes hitelezői viszonylatában hatálytalan. Kötelezte a III. rendű alperest, hogy az XBI-682 rendszámú utánfutót, a három ajtós szekrényt, a Windows-98 programot, a Pentium 366 személyi számítógépet és egy db displayt bocsásson az I. rendű alperes felszámoló rendelkezésére 15 napos határidőben, és fizessen meg az I. rendű alperes részére 111 000 Ft-ot és ennek kamatait. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A II. rendű alperest 650 000, a III. rendű alperest 50 000, a IV. rendű alperest 100 000 Ft részperkölség felperes javára történő megfizetésére kötelezte.

A tagi kölcsönök visszafizetésével kapcsolatos döntése indokolásaként kifejtette, hogy a II. és IV. rendű alperes - mint az I. rendű alperes tulajdonosai - a 2000. december 4-i taggyűlésen határozták el a tagi kölcsönök visszafizetését, akkor, amikor az I. rendű alperes gazdasági helyzetével tisztában voltak. Ebben az időpontban már joggal lehetett számítaniuk arra, hogy felszámolási eljárást indítanak **az I. rendű alperessel** szemben és nyilván a felszámolás jogszerűségétől való félelmükben határozták el a tagi kölcsönök az évben történő visszafizetését, mert a felszámolás kezdő időpontját követően erre már nem lett volna lehetőségük. E magatartásuk nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütközik, mert jogszerűtlenül vonták el az I. rendű alperes gazdálkodó szervezet hitelezőinek a kielégítési alapját és hozták saját magukat előnyösebb gazdasági helyzetbe a tagi kölcsönök kiegyenlítésével. Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság egy eseti döntésére, mely a Bírósági Határozatok között 2000. évben 24. sorszám alatt jelent meg.

A selejtezési jegyzőkönyvek semmiségének megállapítására irányuló keresetet elutasította azzal az indokolással, hogy ez az eljárás nem olyan egyoldalú nyilatkozat, amelyből jogosultság keletkezik a szolgáltatás követelésére, vagy olyan joghatást kiváltó nyilatkozat

lenne, amelyet a szerződések semmisségére vonatkozó rendelkezések alapján meg lehetne támadni.

Az I. és II. rendű alperes közötti adásvételi szerződés tekintetében a keresetet alaposnak találta. Megállapította, hogy a szerződés a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás közötti feltűnően nagy értékkülönbség miatt érvénytelen, amelynek következtében a szerződéskötés előtt fennálló helyzetet kellene visszaállítani. Ha erre nincs lehetőség, a bíróság a szerződést a határozat hozatalig terjedő időre hatályossá nyilvánítja. Az érvénytelen szerződést érvényessé lehet nyilvánítani, ha az érvénytelenség oka, különösen az uzsorás szerződés a felek szolgáltatásainak feltűnő aránytalansága esetén az aránytalan előny kiküszöbölésével megszüntethető, s ez esetben rendelkezni kell az esetleg ellenszolgáltatás nélkül maradó szolgáltatás visszatérítéséről. E rendelkezések alapján az adásvételi szerződést az ítélet hozatalig érvényessé nyilvánította. Megállapította, hogy a szerződés tárgyát képező ingóságok összértéke a szakértők véleménye szerint 354 000 Ft, mellyel szemben a II. rendű alperes csak 158 000 Ft-ot egyenlített ki. Figyelembe vette, hogy „egy durván 35 %-kal történő értékeltolódás a mai piaci viszonyok között még nem feltűnően értékaránytalan”, így a szerződés „213 300 Ft erejéig nem aránytalan, de ezt meghaladóan igen, így a különbözetként jelentkező 140 700 Ft megtérítésére kötelezte a II. rendű alperest”.

A II. és III. rendű alperes közötti adásvételi szerződés kapcsán megállapította, hogy az fedezetelvonó jellege miatt hatálytalan. Mivel a III. rendű alperes egyik tagja és ügyvezetője a II. rendű alperes, a rosszhiszeműséget vélelmezni kell azzal, hogy az ingóságok értékesítésével az I. rendű alperes hitelezői fedezetét vonták el. A hatálytalanság következményeként köteles a III. rendű alperes a megvásárolt és nála még meglévő ingóságoknak az I. rendű alperesi felszámoló szervezet rendelkezésére bocsátására, illetve a meg nem lévő ingóságok forgalmi értékének megtérítésére.

Az ítélettel szemben a II-IV. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását kérték. Azzal érveltek, hogy tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy jogszerűtlenül vonták el az I. rendű alperes hitelezőitől azok kielégítési alapját, mert a tagi kölcsön visszafizetése nem jogszerűtlen, még akkor sem, ha a társaságnak adott esetben nem maradt egyéb vagyona a további hitelezői igények kielégítésére. A tagi kölcsönök rendezésekor nem volt kiszámítható, hogy mi lesz a társasággal, a felszámolási eljárás jogerős elrendelésére csak évekkel a tagi kölcsönök visszafizetése után került sor. A leselejtezett ingóságok értékesítésével kapcsolatban az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontjukat tartották fenn.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Rámutatott, hogy a tagi kölcsönök visszafizetése akkor lett volna jogszerű, ha ez a felszámolási eljárás során történt volna, a II. és IV. rendű alperes azonban a többi hitelező - így a felperes - kielégítési alapjának fedezetét vonta el a tagi kölcsön visszafizetésével, s ezzel megakadályozták a hitelezők igényének kielégítését.

A megyei bíróság ítéletének a keresetet részben elutasító rendelkezését az ítélet tábla erre irányuló fellebbezés hiányában nem érintette a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésében írtakra figyelemmel.

A fellebbezést kis részben találta alaposnak.

A tagi kölcsönök visszafizetésével kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, melyből okszerű következtetéseket levonva állapította meg, hogy az I., valamint a II. és IV. rendű alperesek közötti megállapodások jó erkölcsbe ütköznek, ezért semmisek, melynek következtében az eredeti állapot állítandó helyre. A megyei bíróság döntését a Legfelsőbb Bíróság eseti döntésére való utalással helytállóan megindokolta, azzal az ítélet tábla egyetért. Egységes a bírói gyakorlat tekintetben, hogy a perbelihez hasonló helyzetbe kerülő gazdasági társaságok tagjai nem biztosíthatnak maguknak előnyt belső, csak általuk ismert információk alapján, a céggel szembeni követeléseiket nem helyezhetik előtérbe más követelésekkel szemben. E részében az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

A megyei bíróság az I. és II. rendű alperes által kötött adásvételi szerződést az ítélet hozataláig érvényessé nyilvánította, egyben megállapította ezt követően annak érvénytelenségét. Ilyen tartalmú döntés hozatalára a Polgári Törvénykönyv nem ad lehetőséget. Az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan összekevert két különböző jogintézményt. A szerződés érvénytelensége esetén ugyanis a bíróság két egyenrangú lehetőség között választ. A szerződést megelőző helyzetet visszaállítja (Ptk. 237. § (1) bekezdés), vagy ha ez lehetséges, az érvénytelenségi ok megszüntetése mellett a szerződést érvényessé nyilvánítja (Ptk. 237. § (2) bekezdés). Az érvénytelenségi ok kiküszöbölésével, pl. a felek szolgáltatásainak feltűnő aránytalansága esetén az aránytalan előny kiküszöbölésével a szerződést érvényessé teszi, az az érvényességét nem veszíti el. Abban az esetben, ha a szerződéskötés előtt fennállott helyzet visszaállítását rendeli el a bíróság, de az eredeti állapot nem állítható helyre, a szerződést a határozat hozatalig hatályossá nyilvánítja, és a felek között elszámol. A szerződés a megkötésekor lehet érvényes vagy érvénytelen, utóbbi esetben az érvénytelenségi ok kiküszöbölésével megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal válik érvényessé. Ezekre tekintettel a megyei bíróság ítélete 2. oldalának második bekezdésében írt mondatot abban az esetben is mellőzni kellett volna, ha a jogkövetkezményekkel kapcsolatos döntése helytálló lenne.

A szerződés érvénytelenségének két fő esete van: a semmisség, és a megtámadhatóság. A két érvénytelenségi csoport között az alapvető különbségek a jogkövetkezmények vonatkozásában az alábbiak: a semmisségre hivatkozás deklaratív, a törvény értelmében ugyanis a semmisség megállapítására külön eljárásra nincs szükség (Ptk. 234. § (1) bekezdés). Ezzel szemben a megtámadásra hivatkozás konstitutív. Míg a szerződést akkor is semmisnek kell tekinteni, ha ezt külön eljárásban nem állapították meg, a megtámadható szerződés mindaddig érvényesnek tekintendő, amíg meg nem támadják, és az érvénytelenséget a bíróság ítéletében ki nem mondja (Ptk. 235. § (1) bekezdés). A semmisségre bárki hivatkozhat. A joggyakorlat a „bárki” fogalmát szűkítve értelmezi annak kimondásával, hogy a semmis szerződéssel kapcsolatos perindítási lehetőséget csak jogi érdekelttség (jogviszony), vagy perindítási jogosultságot kifejezetten biztosító jogszabályi

felhatalmazás alapozhat meg. A szerződés megtámadására viszont csak a sérelmet szenvedett fél és az jogosult, akinek a megtámadáshoz törvényes érdeke fűződik (Ptk. 235. § (2) bekezdés). A semmiségre határidő nélkül lehet hivatkozni, míg a megtámadás joga csak meghatározott ideig (1 évig) gyakorolható.

Az ingóságok adásvételével kapcsolatban létrejött szerződések körében a felperes eredeti keresetében a Cstv. (1991. évi XLIX. tv.) 40. §-ára hivatkozva terjesztette elő igényét. E § a Ptk-ban biztosított lehetőségeken túl mind időben, mind tárgyában, mind személyében tágabb lehetőséget biztosít a szerződés megtámadására, azonban a megyei bíróság az e jogcímen előterjesztett kereset elkülönített tárgyalását rendelte el, s e tekintetben a pert megszüntette.

A Ptk. 201. §-ának (2) bekezdése a sérelmet szenvedő fél részére ad lehetőséget a szerződés megtámadására abban az esetben, ha a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között a szerződés megkötésének időpontjában feltűnően nagy az értékkülönbség. A felperes azonban az I. és II. rendű alperes közötti adásvételi szerződés tekintetében nem tekinthető félnek, ő ebben a szerződésben nem vett részt. Számára e címen a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja adott volna lehetőséget a szerződés megtámadására, ezen az alapon azonban keresetét elkésve terjesztette elő. A feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött visszterhes jogügylet megtámadására a Ptk-ban írt jogcímen lehetősége nincs, ezért keresetességi jog hiányában nem támadhatja meg az I. és II. rendű alperes között létrejött adásvételi szerződést. E körben a felperes más érvénytelenségi jogcímet nem jelölt meg. A bíróság ugyan a kereseti jogcímhez kötve nincsen, a szerződés érvénytelenségét azonban a felperes által előterjesztett jogalaptól eltérő más jogalapon nem vizsgálhatja. Így nincs lehetősége arra sem, hogy ezen adásvételi szerződés érvénytelenségét annak jó erkölcsbe ütköző volta miatt bírálja el.

Az elsőfokú bíróság a II. és III. rendű alperes által kötött adásvételi szerződést annak fedezetelvonó jellege miatt hatálytalannak nyilvánította. Abban az esetben, ha a bíróság a Ptk. 203. §-a alapján egy szerződés hatálytalanságát állapítja meg harmadik személy irányában, nem rendelheti el a szerződéskötés előtti helyzet helyreállítását, hanem úgy rendelkezhet, hogy a hatálytalan szerződéssel jogot szerző fél tűrni köteles, hogy az érintett harmadik személy a hatálytalan szerződés tárgyából kielégítést keressen. A hatálytalan szerződéssel megvásárolt ingóságok tekintetében a szerző fél a harmadik személy követeléséért nem személyében felel, hanem a hatálytalan szerződéssel megszerzett dolgokkal. Ezekre figyelemmel a megyei bíróság a hatálytalan szerződéssel megszerzett és még meglévő ingóságok körében arra kötelezhette volna a II. rendű alperest, hogy tűrje, hogy a felszámolási eljárás során az I. rendű alperes hitelezői az általa megszerzett ingóságokból is kielégítést kereshessenek, ha a cég egyéb vagyona követeléseiket nem fedezi. A meg nem lévő ingóságok ellenértékének megfizetésére legfeljebb kártérítés címén lett volna kötelezhető a III. rendű alperes, ha ennek feltételei fennállnának. A szerződés hatálytalanságának olyan jogkövetkezményei, amelyekről az elsőfokú bíróság ítéletében írt, nincsenek.

E szerződéssel kapcsolatban is felmerülhet a szerződés érvénytelensége annak jó erkölcsbe ütköző volta miatt. A III. rendű alperes azonban az ingószakértő szakvéleménye szerint

csékély értékeltéréssel vásárolt ingóságokat az I. rendű alperestől, a vételárat megfizette, ezzel az ügylettel a hitelezők igényét nem hiúsította meg. A II. rendű alperes - mint az I. rendű alperes ügyvezetője, képviselője - jogszerűen kötött szerződést a III. rendű alperessel, mert a felszámolási eljárás - melynek elrendelése után ilyen jogosultsága már nincs, az csak a felszámolót illeti meg, - 2003. szeptember 15-én kezdődött. Ezekre tekintettel az I. és III. rendű alperes közötti szerződés semmilyen hibában nem szenved, nem ütközik jó erkölcsbe, nem értékaránytalan és fedezetet sem von el.

Az elsőfokú bíróság perköltségként a felperes által lerótt illetéket, az általa előlegezett szakértői költséget és képviselőjének munkadíját számolta el, és a pervesztességükkel arányos mértékben a II-III-IV. rendű alperest kötelezte ennek megfizetésére. Az előzőekben kifejtettek miatt megváltozott pernyertességi-pervesztességi arány következtében az ítélet tábla a pernyertessé vált III. rendű alperes perköltség fizetésére való kötelezését mellőzte. Az ingóságokra kötött szerződések megtámadása körében a felperes pervesztessé vált, ezért a szakértői költséget teljes mértékben neki kell viselnie. A kis részben pernyertessé váló II. rendű alperes a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján köteles pervesztességével arányos mértékben megfizetni a felperesnek a kereseti illetékből és a felperes képviselőjének munkadíjából álló részperköltséget, melynek összegét az ítélet tábla a rendelkező részben írt mértékre leszállította. A IV. rendű alperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a felperes részére perköltséget fizetni, ez a vele szembeni kereset pertárgy értéke alapján elszámolható kereseti illetéket és a felperes képviselőjének munkadíját foglalja magában, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM. sz. rendelet (R) 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján határozta meg az ítélet tábla.

A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A III. rendű alperes fellebbezése eredményes volt, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján a felperes köteles részére képviselőjének munkadíjából álló együttes első-és másodfokú perköltség megfizetésére.

A II. rendű alperes fellebbezése kisebb részben volt alapos, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes részére fellebbezési eljárási költség megtérítésére. A IV. rendű alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért őt a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítélet tábla fellebbezési eljárási költség megfizetésére. Az utóbbi két esetben a költség az ellenérdekű fél jogi képviselőjének munkadíját foglalja magában, melynek összegét az ítélet tábla az R. 3. § (5) bekezdése alapján állapított meg.

A II-III-IV. rendű alperesek illeték-feljegyzési joga következtében le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről az ítélet tábla a pernyertesség-pervesztesség arányának megfelelően határozott a 6/1986. (VI. 26.) IM. sz. rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján.

D e b r e c e n, 2006. december hó 15.

Dr. Csiki Péter sk. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán sk. előadó bíró, Süliné dr. Tózsér
Erzsébet sk. bíró

A kiadmány hitelül:

kiadó